

voelde zich onpasselijk; en, aan den arm van Fien geleund, die ook meer dood dan levend was, trok ze, al weenend naar bed, waar ze niet lang zou blijven liggen.

's Anderendaags kwam de geneesheer. den dag daarop de pastoor.

Na nog 'n langen bangen nacht — zoo eeuwig lang gerekt schoven de uren voorbij, alsof de nieuwe dag niet meer ging geboren worden — toen eindelijk toch 'n haangekraai uit de verte 't nieuwe licht boodschapte.

't Slenterde nog lang, maar al den Oosten wierd de kimme eindelijk flauw roodwendig en de duisternis zakte geheimvol al den Noorden af. Hier en daar veunsde er nog 'n ster, met snokken, als snakte ze naar 't leven.

Grooter werden de roode wolken al 't Oosten en hooger vlokten witte en gele en purpere walmen doorheen. De aarde schoot wakker.

Uit de verte hoorde men de karrën aangedaerd komen en de musschen met dikken krop, sjirpten van op 't vensterraam. — 'n goeien dag. —

Heerlik was 't buiten.

De sneeuw lag als 'n maagdelike sluier over straten en daken geplooid en de kale boomkruinen stonden, als groote kandelaars met menigvuldige zilveren armen, glinsterend in de opkomende zonne.

Lieflik staken de weldoende stralen door